

Medlemmer, der viser en Kollega den Mangel paa Hensyn, som vises her i dette høje Ting — en af Grundene til, at det er gaaet saaledes, er, at „Barnets Dag“ desværre ikke har givet den Indtægt, som man havde ventet, og som man med Rette kunde vente efter den overordentlig store Interesse, som den københavnske Presse viste for „Barnets Dag“. Naar det gik saa galt, tillægger jeg den højtærede Justitsminister en stor Del af Ansvar et herfor, fordi han her i det høje Ting saa stærkt udtalte sig mod de „Dage“, der findes, og hvis fælles Formaal er at støtte humane Institutioner økonomisk. Vi fik paa den Dag en Bruttoindtægt paa 17 000 Kr., men denne Bruttoindtægt blev desværre formindsket derved, at den højtærede Justitsminister havde henstillet til det Udvalg, der leder „Barnets Hus“, at afkøbe en anden human Institution en stor Samling Mærker, som vi ikke havde Brug for, og for denne Samling Mærker betale godt og vel 4 000 Kr. Den højtærede Minister bad mig om at gaa ind paa dette Arrangement. Jeg maatte naturligvis sige til Ministeren, at det havde jeg ikke nogen Bemyndigelse til, jeg maatte først spørge det Udvalg, der leder „Barnets Hus“ og har Arbejdet med „Barnets Dag“, om det kunde gaa ind paa en saadan Ordning. Vi kom da af Grunde, som jeg ikke skal gaa ind paa, men som er meget nærliggende for alle, til det Resultat, at det vilde være rigtigt at afkøbe den anden humane Institution denne store Samling Mærker for en Sum af 4 000 Kr., og det samlede Resultat af „Barnets Dag“ blev derfor et Nettoudbytte paa 10—11 000 Kr. Jeg har nu i Udvalget loyalt holdt det Løfte, jeg gav Justitsministeren, nemlig at virke for, at „Barnets Hus“ afkøbte Kvindehjemmet i Læssøesgade disse Mærker. Det er da mit Haab, at den højtærede Minister, naar Tiden kommer, ikke vil afslaa en Anmodning om, at „Barnets Hus“ faar Lejlighed til næste Aar at sælge disse Mærker.

En anden Grund til, at det er gaaet økonomisk saa daarligt, som det er, er, at „Barnets Hus“ har maattet udvide sin Virksomhed meget betydeligt. Det har i Tidsrummet fra 1. November 1920, da det aabnede, til 1. Oktober 1922 huset 310 Børn, som var kommet i øjeblikkelig Nød. Det har haft saa mange Børn i sin Varetægt, at der har været 27 i Gennemsnit pr. Dag. I indeværende Aar har Virksomheden været særlig stor, den 1. Oktober var der i alt 44 Børn. Altsaa, dels fordi „Barnets Dag“ gik saa uheldigt, dels fordi Virksomheden

er vokset saa overordentlig meget paa Grund af den Trang, som vort Lands ulykkelige økonomiske Tilstand medfører, er det mit Haab, at den højtærede Undervisningsminister vil bidrage sit til, at „Barnets Hus“ i indeværende Aar paa Finansloven kan faa et tilstrækkelig stort Tilskud.

Vi havde ganske vist et efter min Mening velbegrundet Haab om, at „Barnets Hus“ paa anden Maade kunde klare de økonomiske Vanskeligheder; men dette Haab har Justitsministeren desværre skuffet. Den højtærede Minister kom en Dag til mig og spurgte, om vi ikke kunde undvære „Barnets Dag“, naar vi fik en Biografbevilling; og denne Tanke tiltalte mig i høj Grad. Nu mener jeg, at naar Ministeren selv uden nogen Tilskyndelse fra „Barnets Hus“ kommer og spørger saadan, saa har Institutionen en vis Føje til at tro, at der er Haab om, at en saadan Bevilling vil blive den givet, og jeg, som har Ledelsen, har i hvert Fald Grund til at tro, at ogsaa den højtærede Justitsminister forstaar, at jeg kommer i Gabestokken, naar jeg gaar til mit Udvalg og fortæller — hvad jeg naturligvis maatte: Saaledes har den højtærede Justitsminister sagt til mig; nu forventer jeg, at Ministeren holder et saaledes, om end svagt, antydet Løfte. Det er ikke blevet holdt. Jeg kan ikke nægte, at jeg bebrejder den højtærede Justitsminister dette, for hvis Ministeren ikke havde sagt noget, tvivler jeg om, at Institutionen havde ansøgt, det har i hvert Tilfælde ikke været paatænkt. Omvendt, naar Justitsministeren, der suverænt uddeler Bevillingerne, selv kommer, saa har enhver Lov til deraf at drage den Slutning, at Ministeren er til Sinds at give Institutionen en saadan Bevilling.

Men jeg mener, at det kunde man ogsaa vente af en anden Grund. Efter min Opfattelse er det en fuldkommen forkert Forvaltning af Loven om Biografteaterbevillinger, den højtærede Minister er kommet ind paa. Jeg kan ikke se, at det kan forsvares med gyldige Grunde, at Ministeren, som blandt de mangfoldige Ansøgere kan vælge, hvem han vil, uddeler Bevillingerne til — i øvrigt højt fortjente — Mænd og Kvinder, som f. Eks. foruden denne Bevilling har en Pension eller har Krav paa en Pension af Staten eller har en lønnet Virksomhed. Enhver, der tænker over, hvordan Biografteaterinstitutionen i dette Øjeblik er stillet, maa give mig Ret i, at denne Institution i Øjeblikket er et Statsmonopol. Det er Staten, der ved sin Justitsminister faktisk forvalter denne Art af Virksomhed. Alle ved, at en forstandigt drevet Virksomhed af den Beskaffenhed kan give